

BIBELSCHE VERHALEN

VOOR KINDEREN

DE GESCHIEDENIS VAN SAMUËL. 22

NAVTELD DOOR ALETTA HOOG.

J M BREDÉE'S BOEKHANDEL & UITGEVERS M^o
ROTTERDAM.

De geschiedenis van Samuël.

Naverteld door ALETTA HOOG.

In de eerste tijden van hun wonen in Kanaän hadden de Israëlieten geen koningen, maar ridders, profeten en hoogepriesters.

Een van die hoogepriesters was Eli.

Eli woonde te Silo, waar de tabernakel was. De tabernakel of tempel was een soort van kerk. Niet van steen was die kerk, maar van hout. Van binnen hingen er mooie gordijnen. De Arke des verbonds stond er in, dat was een kostbare kist, waar de wet in geborgen was. Dan was er een groote gouden kandelaar, en een altaar van goud en een van koper.

In dien tabernakel of tempel kwamen de menschen om tot God te bidden. Menschen, die ver af woonden, kwamen maar ééns in 't jaar. Onder die menschen was een vrouw, die Hanna heette. Eens, dat zij weer naar Silo was gereisd met haar man, ging zij alleen naar den tempel. Zij voelde zich erg bedroefd, omdat zij geen kind had, en zij zoo naar een kindje verlangde. Zij knielde neer en bad. Alles wat zij op 't hart had, zei ze aan den Heer, en zij vroeg of de Heer haar toch een zoontje wou geven. Dan zou zij

dat zoontje opvoeden, tot eer van God. Eli, de hoogepriester kwam naar haar toe. Hij vroeg wat Hanna gedaan had. Zij vertelde 't hem, en hij zei: „God zal u geven wat ge van Hem gevraagd hebt.” Toen ging Hanna heel blij naar huis.

Na eenigen tijd kreeg Hanna een zoontje. Zij noemde hem Samuël, want dat beteekent: „*van God gebeden.*”

Samuël was nog maar een kleine jongen, misschien niet veel ouder dan drie jaar, toen zijn moeder hem meenam naar Silo en hem bij Eli bracht. Zij had immers beloofd, dat zij hem zou opvoeden tot eer van God? En daarbij had zij toen vooral gedacht aan den dienst in den tempel. Daar moest Samuël voor opgeleid worden, en daarom bracht zij hem zoo jong bij Eli, den hoogepriester. En zij deed het met blijdschap, al viel 't haar natuurlijk wel moeilijk om afscheid van haar jongen te nemen. Maar haar hart was vol dank aan God, en zij zong een lofzang om Hem te danken.

Toen ging Hanna met haar man naar hun huis te Rama.

Thuis bleef Hanna voor Samuël bidden en werken. Elk jaar ging zij naar Silo en bracht dan voor Samuël een kleedingstuk mee, dat zij

HANNA BRENGT SAMUËL BIJ ELI.

zelf gemaakt had. 't Was een soort van linnen hemd, zooals de menschen in dat warme land droegen. Heerlijk vond zij 't dan om goeds van Eli over Samuël te hooren, want hij was een gehoorzame jongen.

Eli zelf had twee groote zoons, waar hij veel verdriet van had.

Eens op een nacht, toen Samuël zoowat twaalf jaar oud was, hoorde hij zijn naam roepen. Hij dacht, dat Eli hem geroepen had. Dadelijk stond hij op, ging naar Eli toe en zei: „Zie, hier ben ik.” Want Eli was blind van ouderdom.

„Ik heb niet geroepen”, zei Eli, „ga maar weer naar bed.”

Dat deed Samuël. Maar nog niet lang had hij gelegen of daar hoorde hij weer roepen: „Samuël, Samuël.”

Nu had Eli hem toch stellig geroepen. Hij stond op en zei: „Zie hier ben ik, want gij hebt mij geroepen.”

„Nee mijn jongen”, zei Eli, „ik heb niet geroepen, ga maar weer liggen.”

Daar hoorde Samuël weer zijn naam. Nog eens stond hij op en ging naar Eli toe. Nu begreep Eli, dat het de Heer was, die Samuël geroepen had. „Ga weer liggen”, zei hij, „en als ge weer hoort roepen, zeg dan! Spreek Heer, want uw knecht hoort.”

Zoo ging Samuël dan heen en legde zich weer neer.

En nu voor de vierde maal klonk 't: „Samuël, Samuël”. En Samuël zei: „Spreek Heer, want uw knecht hoort.”

Toen kreeg Samuël iets heel treurigs te hooren.

SPREK HEER, UW KNECHT HOORT.

Het was een boodschap voor Eli. Dat God het volk Israël straffen zou voor hun zonden, en dat de twee zoons van Eli op één dag zouden sterven, omdat zij zoo slecht waren. Ook moest Samuël aan Eli zeggen, dat de Heer toornig op Eli was, omdat hij veel te toegevend was geweest voor die ondeugende zoons.

Samuël zag er erg tegen op, om die boodschap aan Eli te brengen, en hij wachtte er mee tot Eli hem riep.

Vroeg in den morgen stond Samuël op. Hij zette de deuren van den tabernakel open en deed de lamp uit, die er 's nachts altijd brandde. Dit was zijn gewone morgenwerk.

SAMUËL EN ELI.

Toen riep Eli hem en vroeg: „Wat heeft de Heer gesproken? Zeg mij alles.”

Samuël vertelde hem alles. En Eli zei: „Hij is de Heer, Hij doe wat goed is in zijn oogen.”

Samuël werd groot.

Nog dikwijls sprak de Heer tot Samuël. En dan moest hij aan het volk zeggen, wat God gezegd had. Zoo iemand heet een „profeet”.

Er kwam een oorlog tusschen de Israëlieten en een ander volk, dat de Filistijnen heette. De twee legers kwamen tegenover elkaar te staan, en de Israëlieten verloren den slag. Zij waren heel ontmoedigd. En zij vroegen: „Waarom zou God hebben toegelaten, dat de Filistijnen ons versloegen? Laten we de Ark uit den tabernakel te Silo halen en die meenemen in 't leger, dan zal die ons wel redden uit de hand onzer vijanden.”

De Ark was een soort van kist met een gouden deksel, en daarop stonden twee engelen van goud. En de Israëlieten zeiden, dat God woonde in de wolk, die tusschen de engelen zweefde boven die Ark. En daarom dachten zij: nu hebben we God bij ons, en Hij zal ons doen overwinnen. En zij vergaten, dat God nooit met de ongehoorzamen is. Ongehoorzaam waren zij, want door 't halen van de Arke uit den tabernakel deden zij iets, dat zij niet mochten doen.

Hofni en Pinehas, de zonen van Eli, brachten dan de Arke des verbonds in 't leger. Toen het volk de Ark zag, brak er een luid gejuich los. Dat hoorden de Filistijnen. „Wat beteekent dat?” vroegen zij. En zij hoorden dat de Israëlieten zoo juichten, omdat zij de Arke des Heeren in 't leger hadden. „Wee ons!” zeiden de Filistijnen, „God is in 't leger gekomen. Dit zijn dezelfde goden, die den Egyptenaren zulke plagen gezonden hebben. Zijt sterk en weest mannen, gij Filistijnen, want anders zult gij den Israëlieten nog moeten dienen.” Zij wilden hiermee zeggen: Doet uw uiterste best om te overwinnen.

En zij *deden* hun uiterste best, die Filistijnen! Zij versloegen de Israëlieten, die op de vlucht gingen. En de Arke Gods werd genomen door de Filistijnen, en de twee zoons van Eli, Hofni en Pinehas, werden gedood.

Eli zat op een stoel aan den kant van den weg. Hij was ongerust over de Arke, want er was een stem in hem die zei: dat 't niet goed was geweest, dat wegnemen van de Arke. En nu zat de blinde Eli daar in vreeze, wachtende op bericht.

Daar kwam een bode te Silo aan, uit het leger kwam hij. Hij was een uit de familie van Benjamin, Jozefs jongste broer. Geen goede tij-

DE ARKE WORDT GENOMEN.

ding bracht hij, dat konden de menschen al dadelijk zien. Want zijn kleeren waren gescheurd en hij had asch op zijn hoofd, dat waren teekenen van droefheid.

Toen de inwoners van Silo hoorden, dat de Israëlieten verslagen waren en de Arke Gods door de Filistijnen genomen was, schreeuwden zij van droefheid.

Dat hoorde Eli. „Wat is er?” vroeg hij. En de Benjaminit kwam naar Eli, toe en vertelde hem alles. Dat Israël geslagen was, en dat Eli's zonen dood waren en dat de Arke genomen was.

Israël geslagen? — 't was een droeve tijding voor den acht en negentig-jarigen Eli. Zijn beide zonen dood? — vreeselijk! Maar de Arke Gods genomen door de Filistijnen? -- dat was 't ergste. Dat kon hij niet dragen. Hij viel van zijn stoel, brak den nek en stierf.

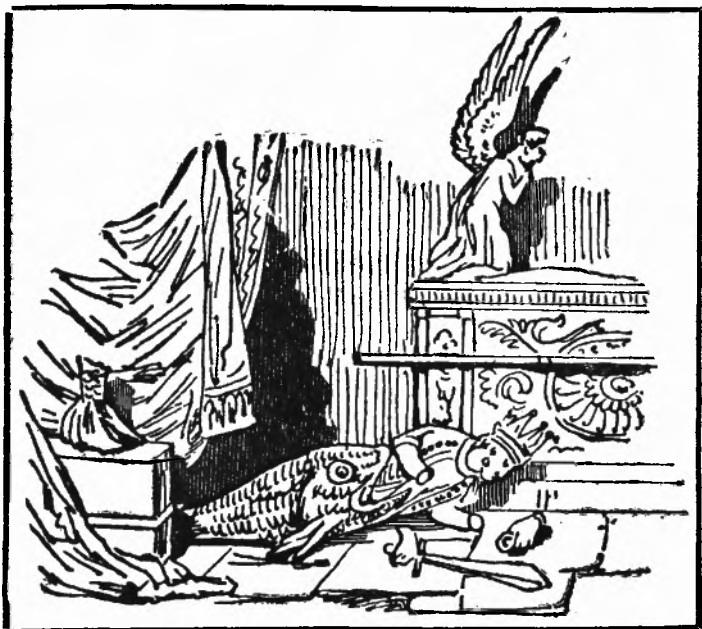
De Filistijnen waren blij, omdat zij de Israëlieten verslagen hadden en de Arke genomen. Zij dachten, dat zij overwonnen hadden, omdat hun god Dagon machtiger was dan de God van Israël. Dagon werd voorgesteld door een beeld, waarvan 't bovenstuk leek op een man en 't onderstuk op een visch. Zij brachten de Arke in den tempel van Dagon, en vonden 't eigenlijk een

DE BENJAMINIET VOOR ELI.

heele eer voor de Arke, dat die daar in den tempel van Dagon staan mocht.

Toen zij den volgenden morgen in den tempel kwamen, zie, daar was Dagon voorover gevallen vóór de Arke des Heeren. Zij zetten Dagon weer op zijn plaats.

DAGON GEVALLEN VOOR DE ARK.

Den volgenden morgen stonden zij vroeg op, want zij waren benieuwd om te zien of Dagon nu weer gevallen zou zijn. En ja, waarlijk! niet

alleen gevallen was hij, maar gebroken ook. Zijn hoofd was er af en zijn beide handen.

Toen er nu ook nog een ziekte uitbrak in die stad, zeiden de Filistijnen: „De God van Israël straft ons, omdat wij de Arke hier hebben. Laten we de Arke naar een andere stad sturen.”

Dat deden zij. Maar nu brak er in die stad dezelfde ziekte uit als te Asdod, zoo heette die eerste stad.

Een andere stad wilde de Ark ook liever niet hebben, en daarom besloten zij om de Arke maar terug te sturen naar de Israëlieten. Zij deden er een geschenk van gouden dingen bij, want dat hadden hun priesters hun geraden. „Anders zal de ziekte niet weggaan” zeiden zij.

De Arke werd op een nieuwen wagen gezet en de gouden dingen in een koffertje er bij. Voor den wagen spanden zij twee koeien, wier kalveren in den stal werden opgesloten. Toen lieten zij de koeien haar eigen weg kiezen. Nu zou 't niet meer dan natuurlijk zijn geweest, dat die koeien naar den stal waren gegaan, waar haar kalveren waren. Maar neen, de koeien gingen rechtuit. Ze loeiden wel erg, maar toch gingen zij niet links of rechts af, al maar rechtuit. Het was God, die ze leidde, naar Beth-Sémes toe, de plaats, waar Israëlieten woonden.

't Was de tijd van den tarweoogst, en de Israëlieten van Beth-Sémes waren in 't dal aan 't maaien. Zij keken op, en . . . wat zagen zij daar? Was dat niet werkelijk de Arke Gods, daar op dien wagen? Zagen zij het gouden dek-sel niet schitteren in 't zonlicht?

Heel blij waren zij. Op den akker van een man, die Jozua heette, bleven de koeien stilstaan. De Leviten, dat waren de priesters, kwamen en namen de Arke van den wagen af, en op een grooten steen brachten zij dankoffers aan God. De vijf Filistijnen zagen 't en keerden toen terug naar hun land.

Maar de blijdschap werd veranderd in droefheid. Want sommigen van die menschen uit Beth-Sémes vergaten, dat de Arke iets heiligs was, en dat alleen de priesters er aan mochten komen. Zij waren nieuwsgierig en keken in de Ark. Tot straf stierven er velen. Daarom dachten de menschen van Beth-Sémes net als de Filistijnen, dat 't maar beter was de Arke niet in hun stad te houden. En zij vroegen aan een andere stad, of die de Arke halen en bewaren wou. En dat gebeurde.

Al was nu de Arke terug, toch baden de Israëlieten niet alleen tot God, maar ook tot andere goden. En andere goden behalve God zijn afgoden.

TERUGKEER VAN DE ARK.

Telkens moesten de Israëlieten strijden tegen de Filistijnen, die 't hun erg lastig maakten. Daarover klaagden zij tot God. Toen kwam Samuël en zei: „Als ge u met uw heele hart tot den Heer bekeert en de afgoden weg doet, dan zal de Heer u vrijmaken van de Filistijnen.”

Samuël zei ook, dat zij allen moesten komen te Mispa, en dat hij daar dan voor hen bidden zou.

Toen de Filistijnen hoorden, dat al de Israëlieten te Mispa waren, gingen zij daar met hun leger naar toe. Dit maakte de Israëlieten heel bang en ze zeiden tot Samuël: „Houd toch niet op om voor ons te bidden, dat God ons verlosse van de Filistijnen.”

Terwijl Samuël tot God bad en een offer bracht, kwamen de Filistijnen en vielen de Israëlieten aan. Maar nu zond God een vreeselijk onweer, waar de Filistijnen zoo van schrikten, dat zij op de vlucht gingen, en langen tijd wegbleven.

Toen nam Samuël een steen en zette dien bij Mispa, en hij noemde dien steen „Eben-Haëzer”, „want” zei hij, „tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen.”

Die steen moest dus de Israëlieten doen denken aan wat de Heer voor hen gedaan had.

Elk jaar reisde Samuël het land door om het volk te regeeren.

EBEN-HÄTZER.

Toen hij te oud werd om te reizen, droeg hij dat werk aan zijn zoons over. Maar zijn zoons deden niet altijd wat goed was, zij lieten zich wel eens door een present overhalen om den een voor te trekken boven den ander. Daar werd 't volk ontevreden over, en de oudsten gingen naar Samuël en zeiden: „Gij zijt oud, en uw zonen doen 't niet zoo goed als gij. Geef ons daarom een koning, net zooals andere volken hebben.”

Dit vond Samuël heel niet goed. Hij sprak er over met God. En God zei: „Ze hebben u niet verworpen, maar ze hebben mij verworpen, omdat ik hun koning ben. Raad 't hun af.

Samuël zei aan 't volk, dat God hun koning was. Maar daar was het volk niet mee tevreden, Zij wilden een koning hebben, dien ze zien konden en die op een troon zat en mooie kleeren droeg. Toen zij naar een koning bleven verlangen, zei God aan Samuël, wien hij dan tot koning moest kiezen. Het was Saul.

Saul was een jonge man. Zijn vader had schapen, koeien en ezels. Eens waren er een paar ezelinnen zoek. Saul ging er met een knecht op uit om ze te zoeken. Zij zochten op de bergen, maar konden de ezelinnen niet vinden.

Zij kwamen bij de stad, waar Samuël woonde. De knecht zei: „Hier in deze stad woont een

profeet, misschien kan hij ons zeggen, waar de ezalinnen zijn. Laten we naar hem toegaan."

Saul vond dit goed. Zij gingen de stad in en kwamen een ouden man tegen. „Kunt u me ook zeggen waar 't huis van den profeet is?" vroeg Saul.

„Ik ben de profeet," antwoordde de oude man, want 't was Samuël zelf.

Samuël had Saul nooit gezien. Maar den vorigen dag had God hem gezegd, dat hij op dien dag den man zou tegenkomen, die koning zou worden.

„Weest maar niet bezorgd over de ezalinnen, want die zijn al gevonden", zei Samuël tot Saul. Hij nam Saul en den knecht mee naar zijn huis, en sprak daar langen tijd met Saul alleen.

Den volgenden morgen stonden zij vroeg op. Samuël bracht Saul en den knecht tot buiten de stad. Daar zei hij tot Saul: „Zeg aan den knecht dat hij alleen vooruit gaat." Dit deed Saul en hij bleef met Samuël stil staan op den weg.

Nu nam Samuël een kruik met olie, goot de olie op Saul z'n hoofd. en kuste hem en zei: „God heeft u tot koning over Israël gekozen."

Zoo was Saul tot koning gezalfd.

Toen keerde Saul terug naar zijn huis. Maar aan niemand vertelde hij, wat Samuël gezegd en

gedaan had. Daar kunnen we uit zien, dat Saul bescheiden was.

SAMUEL ZALFT SAUL TOT KONING.

Eenigen tijd daarna riep Samuël het heele volk bij elkaar te Mispá, om een koning te kiezen. Dat ging met loting. Eerst viel 't lot op de familie van Saul en toen op Saul zelf.

„Waar is Saul?” riepen de menschen.

Hij was eerst niet te vinden. Want de lange Saul had zich als een jongen verstoppt tusschen hooge tonnen, omdat hij verlegen was. Toen zij hem gevonden hadden, juichtte het volk: „De koning leve!”

Samuël zei toen allerlei aan het volk over het nieuwe koningschap. Daarna ging ieder naar zijn huis, ook Saul. Velen hadden dadelijk vertrouwen in Saul, maar er waren eenigen, die spottend zeiden: „Zal deze man ons bevrijden van onze vijanden?”

Saul was verstandig en deed maar net of hij dat niet hoorde.

Weer kwamen er vijanden in 't land van Israël. Nu waren 't niet de Filistijnen, maar de Ammonieten. Zij belegerden de stad Jabes. Hun koning Nahas dreigde, dat hij al de inwoners van Jabes 't rechteroog uit zoo steken. Saul hoorde dat, toen hij van 't veld kwam, waar hij aan 't ploegen geweest was. Hij stuurde boden 't land door om de mannen, die vechten konden, op te roepen en achter hem aan te komen. En zoo versloeg hij de Ammonieten.

„Wat is 't toch heerlijk, dat we zoo'n koning hebben, die zooveel kan”, dacht en zei het volk. „En waar zijn nu die mannen, die met Saul gespot hebben? Laten we hen doden.”

Maar Saul zei. „Neen, er zal niemand gedood worden, want de Heer heeft Israël bevrijd.” Saul wilde geen wraak nemen, en hij vond ook, dat 't een verkeerde manier zou zijn om hun dankbaarheid aan God te toonen, als zij iemand van hun eigen volk gingen doden.

Toen zei Samuel: „Komt en laat ons allen naar Gilgal gaan.” En daar te Gilgal werd Saul opnieuw tot koning uitgeroepen.

Daarna zei Samuël: „Ge hebt nu een koning, zooals ge wenschte. Ik ben oud en grijs geworden en ik heb vele jaren met u omgegaan, zeg nu of ik u in iets heb tekort gedaan, dan zal ik dat goed maken.”

En het volk antwoordde: „Ge hebt ons niet tekort gedaan en niet onderdrukt of verongelijkt”.

Toen herinnerde Samuël hen aan alles wat God voor hen gedaan had: hoe Hij hun vaders uit Egypte gebracht had en hen geholpen had om hun vijanden te overwinnen. En al had God hen soms gestraft, wanneer zij berouw hadden, dan had God hun altijd weer vergeving geschonken en hen opnieuw geholpen tegen hun vijanden. En hoewel God hen zoo trouw geleid en verzorgd had, hadden zij toch gevraagd om een aardschen koning. „En daarom”, zei Samuël, „zult ge nu zien hoe groot en machtig God is.”

Is 't vandaag niet de tarwenoogst? Ik zal tot

HET ONWEER TIJDENS DEN OOGST.

den Heer roepen en Hij zal donder en regen geven.”

En er kwam donder en regen, nadat Samuël den Heer had aangeroepen. Het heele volk vreesde zeer, zij zagen nu hoe machtig God was en hoe groot Samuël was.

Het volk had berouw van zijn zonden en vroeg of Samuël voor hen bidden wilde. En Samuël zei, dat hij niet zou ophouden voor hen te bidden. Ook raadde hij het volk aan, om nu werkelijk trouw den Heer te blijven dienen.

Koning Saul had een zoon, die Jonathan heette. Hij was ook een krijgsman net als zijn vader.

Nu gebeurde het, dat de Israëlieten weer lastig gevallen werden door de Filistijnen. Jonathan vocht tegen hen en versloeg ze. Toen werden zij achtervolgd door Saul en zijn soldaten, en Saul zette er zoo'n haast achter, dat hij zijn manschappen verbood om zich onderweg op te houden en iets te eten.

Jonathan wist niets van dit gebod van zijn vader. In een bosch vond hij een honingraat en hij at daar wat van.

Toen Saul hoorde, dat Jonathan ongehoorzaam was geweest aan zijn gebod, wilde hij hem zwaar straffen. Maar het volk sprong voor Jonathan in de bres en zei, dat geen haar van zijn hoofd gekrenkt zou worden.

Zijn heele leven lang heeft koning Saul moeten vechten, nu tegen dit volk en dan weer tegen een ander.

Eindelijk kwam Samuël bij hem met een bevel

SAUL VEROORDELT JONATHAN.

van God om de Amalekieten aan te vallen. De Amalekieten hadden de Israëlieten aangevallen, toen zij op weg waren naar het beloofde land. Saul moest hen nu overwinnen, en hen uitroeien met al wat zij hadden.

Maar Saul was niet heelemaal gehoorzaam aan dit bevel. Hij liet Agag, den koning der Amalekieten in 't leven, en ook 't beste deel van 't vee, dat de Amalekieten bezaten.

Nu werd Samuël weer tot Saulgezonden. Saul begroette hem met de woorden: „Gezegend zijt gij den Heere, ik heb gedaan naar des Heeren woord.”

Toen zei Samuël: „Maar wat is dat dan voor een geblaas van schapen en een geloei van runderen dat ik hoor?”

Toen moest Saul wel belijden, dat hij niet gedaan had naar Gods bevel. Eerst verontschuldigde hij zich nog, en zei, dat het volk die dieren gespaard had om ze aan God te offeren.

Samuël zei: „Omdat gij des Heeren woord verworpen hebt, zoo heeft de Heer u verworpen, dat ge geen koning over Israël zult blijven.”

Toen zei Saul: „Ik heb gezondigd. Vergeef mij toch mijn zonde, en keer met mij terug om zamen tot den Heer te bidden. Maar Samuël zei: „Neen, ik zal niet weerkeeren.” Samuël zag, dat

Saul geen waar berouw had van zijn zonde, maar dat 't hem alleen speet om de gevolgen.

SAMUEL BESTRAFT SAUL.

Toen Samuël zich omkeerde om weg te gaan, greep Saul een slijp van Samuëls mantel, en de mantel scheurde. Toen zei Samuël: „De Heer heeft heden het koninkrijk Israëls van u afge-

scheurd, en het aan uw naaste gegeven, die beter is dan gij."

Na dien dag hebben Samuël en Saul elkaar niet weer gezien.

Eenigen tijd later heeft God Samuël gezegd, dat hij David tot koning moest zalven in Saul z'n plaats. Dit is 't laatst dat we van Samuël lezen. Toch heeft Samuël daarna nog eenige jaren geleefd.

Met Saul ging 't hoe langer hoe slechter. Hij voelde dat God hem verlaten had.

Eindelijk na Samuëls dood, toen de Filistijnen weer tegen Israël vochten, werd Saul wanhopend. Hij wist niet wien hij om raad zou vragen. Toen ging hij naar een waarzegster, die zei, dat ze gestorven menschen kon oproepen.

Saul vroeg haar om Samuël op te roepen. Toen zag Saul een ouden man, en 't was Samuël.

Maar Saul werd niet vertroost door deze verschijning. Samuël zei hem, wat hij hem al bij zijn leven gezegd had, dat het koninkrijk van Saul zou worden weggenomen. En bovendien zei Samuël nog, dat Saul door de Filistijnen verslagen zou worden en den volgenden dag sterven zou. En dit is ook gebeurd.

Samuël heeft in zijn leven getoond hoe goed

SAUL GRIJPT SAMUELS MANTEL.

SAUL EN DE WAARZEGSTER.

het is om God te dienen. Hij deed dat van kind af, tot in zijn ouderdom toe.

Laten we zijn voorbeeld volgen.

Geef mij, o Heer! een open harte,
Dat ik Uw stem versta,
En nimmer onder vreugd of smarte
Mijn eigen wegen ga.
Geef m' onder al uw zegeningen
Een rein en vroom gemoed,
Dat dankbaar u zijn lied kan zingen,
O Vader, groot en goed.

Bij J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN UITGEVERS-
MAATSCHAPPIJ, ROTTERDAM, zijn mede verschenen:

1. **De Geschiedenis van Mozes**
2. " " " **David**
3. " " " **Saul**
4. " " " **Petrus**
5. " " " **Jozef**
6. **De Groote Medicijnmeester**
7. **De Barmhartige Samaritaan**
8. **Geholpen door Jezus**
9. **Een Wondervol Leven**
10. **Daniël en zijne Vrienden**
11. **Uit Jezus' Leven**

NAVERTELD DOOR ALETTA HOOG.